

Ліра і лук

Святослав Гординський

- Що вибереш? - спитав мене Аполльо, -
Ось ліра злотовструнна, осьде лук;
навчу тебе найвищого мистецтва! -
І ліру злотовструнну він узявши,
торкнувся струн. Ах, то були не струни,
а соняшне проміння! Забриніли
вони не звуками, а, мов би чудом
якимсь незглибним перелиті в сяйво,
в просторім золотилися безмежжі.
Здавалось: сім гарячих смуг веселки
перепліталось барвами своїми -
могутньо, пишно, гордо, тріумфально -
і розкривало вічну таїну
живого світла. Так з тих струн промінних,
з первісносте своєї, поставали
ті дивні звуки і плили простором...
Я чув себе піднятим вгору, вище
над гори, хмари, над самого себе;
заслуханий, я аж забув себе,
і щойно тихий голос Аполльона
збудив мене: - Що ж, володіти так
ти б не схотів над душами людськими? -
І ліру геть відклавши, лука взяв
і сіпнув тятиву: зігнувся лук
гадючим тілом і зміїним сиком
озвався, мов короткий свист меча,
що протинає вітер. Мить коротку
бринів він у страшній своїй натузі,
немов зідхаючи - все тихше, тихше,
ажзвук розплився зовсім, і настала
велика тиша вижидання, так,
неначе б серце й очі слідкували
за полетом стріли...
І мимовільно
рука моя до лука простяглася:
- Ах, дай мені ту ліру однострунну! -
сказав я Аполльонови, - і грати

навчи мене на ній! Нехай бриніння
тієї ліри звуком наймилішим
для друзів стане, а для ворогів
нехай шипить вона змією злою!
І стрілами погубними навчи
мене в серця влучати – всім, хто гіден
мого гніву. Божеське мистецтво!
Я хочу вміти поражати гнівом
так, як колись ти посилати вмів
заразу й смерть на кораблі Атридів!